

În van căta-veți...

Mihai Eminescu

În van căta-veți ramuri de laur azi,
În van căta-veți mândre simțiri în piept.
Toate trecură:
Viermele vremilor roade-n noi.

Căci nu-i iubire, ură d-asemeni nu-i
Și ce rămase umbra simțirii e:
Murmura lumii
Netedă, palidă, ca și ea.

Nu e antica furie-a lui Ahile,
Nu este Nestor blândul-cuvântător.
Aprigul Ajax
Țărână-i azi, și nimic mai mult.

Și unde-i Roma, doamnă a lumii-ntregi,
Și unde-s astăzi vechii și marii Caesari?
Tibrule galben,
Unde e astăzi mărirea ta?

Chiar papii mândri cu trei coroane-n cap,
Păstori de nații cu strâmbă cârjă-n mâni,
Pulbere-s astăzi.
Pulbere sunt chiar vii fiind.

Căci nu sărută regii piciorul lor,
Căci nu se-nchină lumea la glas de sfânt.
Semnele tainei
Mute rămân și îi fac de răs.

Chiar tronul papei azi ca o scenă e
Și el își face mutrele lui plângând.
Hohotul lumii
Lumii întregi îi răspunde-atunci.

Căci nu-i s-ardice bolțile de granit,
Un Michel-Angelo nu-i să facă iar
Ziua din urmă.
Templele vechie pustie rămân.

Să-nvie pânza, Rafael astăzi nu-i.
Nu-nvie dalta-n mâinile cele noi.
Moartă rămâne

Marmura grea sub ochiul mort.

În van căta-veți ramuri de laur azi,

În van căta-veți mândre simțiri în piept.

Toate trecură:

Viermele vremilor roade-n noi.